

Hun hjælper børn i sorg

Selv om Anna Prip Brandt arbejder med børn i smerte, sorg og angst, kalder hun sit arbejde for livsbekræftende og meningsfyldt. Efter en årrække som lærer i folkeskolen sagde hun sidste sommer sit job op og åbnede en række sorggrupper for børn i forskellige ulykkelige livssituationer.

Min søn kalder mig børnehjælper, det synes jeg, er et godt ord, siger Anna Prip Brandt, der er leder af Sorggrupperne i København.

Anna Prip Brandt er 37 år og århusianer. Hun er uddannet pædagog med speciale i børn og sorg, har læst fransk og engelsk på universitetet og gennem mange år været ansat som lærer på flere skoler i Århus. Gennem sit arbejde stødte hun på børn, der levede under svære vilkår, enten fordi de havde mistet en forælder, fordi en i familien var alvorligt syg, eller fordi de levede som børn af alkoholikere.

– Jeg havde blandt andet en elev i 8. klasse, hvor jeg tænkte: »Hvad er der med ham?« Han var fjern i blikket og indesluttet. Jeg tog nogle snakke med ham, og det viste sig, moderen havde begået selvmord året før. Faderen fandt hurtigt en ny familie, som de flyttede sammen med, men ingen havde nævnt det på skolen. Det er jo hårdt. Han gik med det helt alene. Da vi først begyndte at snakke om det, viste det sig, der var flere børn på hans franskhold, der havde mistet. Faktisk havde hans bedste vens mor også begået selvmord.

Anna Prip Brandt fandt ud af,

hun har en evne til at nå ind til de sorgramte børn, og under et foredrag om børn i sorg, fik hun en stærk fornemmelse af at skulle arbejde sammen med foredragsholderen i hendes sorggrupper. Anna blev ansat og arbejdede i en periode både som sorgterapeut og skolelærer. Men sidste sommer sagde hun op begge steder, flyttede ind hos sin kæreste i København sammen med sin 11-årige søn, Adam, og etablerede Sorggrupperne på Vartov tæt ved Københavns Rådhusplads. Nu arbejder hun fuld tid med børn mellem tre og 12 år i forskellige ulykkelige livssituationer. Grupperne er aldersopdelt, men børnenes baggrund, og grund til de er der, er forskellig. Der er mange følelser, som går igen, hvad enten man har mistet sin far, ens mor har en livstruende sygdom, forældrene er blevet skilt, eller man lever som barn i et misbrugerhjem.

Anna Prip Brandt har malet et stort maleri af en splittet familie. Det hænger i stuen i familiens lejlighed på Østerbro.

– Det er børn, der har brug for hjælp til at mærke efter og til at udtrykke de følelser, de går med. De har stor glæde af at være sammen med andre børn i sorg, høre deres historier og fortælle deres egen.

Udover at lede Sorggrupperne tager Anna Prip Brandt rundt på skoler og hjælper børn i en klasse, hvor en af deres kammerater f.eks. har mistet mor eller far.

– Især i de mindre klasser kan det være rigtig svært at håndtere sådan en situation. Hvis man går i 2. klasse, forstår man ikke konsekvensen af

Intet er tilfældigt i lokalerne hvor Sorggrupperne holder til. Stearinlysene bliver tændt for en mistet person, bamserne er til at kramme, feren har børnene i hånden på skift, når de har ordet, mens bolde og puder bruges til krops- og berøringsøvelser.

at sige: »Du har godt af, at din mor er død«, hvis man er sur på vedkommende. Men det kan få fatale følger for det pågældende barn. Jeg har hørt mange af den slags sætninger på gangene ude på skolerne.

Empatien vokser

Når Anna Prip Brandt er ude i en skoleklasse, drejer det sig først og fremmest om at åbne for en snak, for ofte har det barn, som har mistet, aldrig fået fortalt sin historie.

– Når hun eller han fortæller, genkender de andre børn nogle af de følelser, barnet beskriver. Jeg har siddet med et barn i 0. klasse, der havde fundet sin far død, som beskrev, hvordan det havde zig-zaget ned gennem

maven. Det kunne de andre børn godt genkende. På den måde vokser empatien og forståelsen for, hvad barnet har brug for. Så hvis en fra parallellklassen kommer til at sige dumme ting, har barnet sin egen klasse med sig. Derfor er det vigtigt, der bliver talt med barnet og dets kammerater om barnets livssituation, der jo pludselig er ændret. For det ændrer også barnet og barnets behov.

Anna Prip Brandt er vokset op i en kernefamilie, men blev selv skilt fra sin søns far, da sønnen var lille. I dag bor hun sammen med sin kæreste, hun har fået tre »plusbørn«, og hendes søn har fået endnu et hold bedste-forældre.

– I det virvar har jeg forholdt mig til, hvad der skal ske, hvis jeg dør, for han bliver voksen. Jeg er selv vokset op uden at se en død. Det er sådan noget fjernt noget, også hvis man er voksen. Når man er barn, betyder fars eller mors død tab af trykbase, og det er fatalt. Det samme gør sig gældende i skilsmisse. Men hvis man er åben, tager ansvar som forælder og hjælper barnet, giver man det større chancer for at komme igennem sorgen. Hvis ikke man gør det, kan det skabe identitetsproblemer for barnet. Det kan blive bange for at sove, det vil måske ikke passes, og det skal lige tjekke, at lillebror trækker vejret, for der må ikke ske noget med de andre familiemedlemmer.

På børnehjem

Anna og sønnen Adam opholdt sig i 2001 et halvt år på et børnehjem i Thailand. Her slog man børnene med linealer, og det sagde Anna fra overfor.

– Jeg kunne ikke lade være, for det stred mod min etik og moral. Det blev faktisk et helt andet arbejde, end jeg havde troet. Det kom meget til at handle om, hvordan de voksne kunne få et godt samspil med børnene uden at miste deres autoritet – og uden at slå. Jeg kan ikke sige, om børnene er blevet slået siden, men det håber jeg ikke. Jeg lærte i øvrigt meget om, hvad børn kan give hinanden, som voksne ikke kan give dem, ved at se Adam lege med børnene på børnehjem-

4000 børn mister hvert år en forælder, og nogle af dem kan få hjælp til at komme igennem sorgen ved at gå i sorggruppe, f.eks. hos Anna Prip Brandt i København.

met. Det, der opstår mellem børn, er unikt.

Anna Prip Brandt er glad for det spring, hun har taget. Hun fortryder ikke, at hun gik fra den trygge ansættelse med pensionsopsparring til et liv som selvstændig med alt hver dertil hører af momsregnskaber, usikker indtjening osv. Tværtimod.

– Det giver stor mening at hjælpe børn gennem deres sorg. Det er triste, ulykkelige og forfærdelige omstændigheder, børnene er i, men det er det mest livsbekræftende arbejde, jeg har haft. Jeg arbejder med børn, der står med grå ansigter uden mimik, når de starter, og efter tre uger får jeg en lille respons. Det er fantastisk! En anden fantastisk ting, jeg får ud af mit job, er, at jeg konstant bliver mindet om at få det ud af livet, jeg vil. Jeg bliver mindet om, at jeg kan dø og tænker bevidst over at få ro og overblik i hverdagen. Jeg er blevet meget opmærksom på at være nærværende i samværet med min søn og resten af familien i stedet for bare at sidde og spille kort og have tanker alle andre steder. For om fem minutter er det måske for sent... ■

Læs mere på www.sorggrupperne.dk